

LBRIS

We know
books

Marilena-Genuța Drăgoi

Evoluția și involuția lumii

Regenerarea omenirii

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRĂGOI, MARILENA-GENUȚA

Evoluția și involuția lumii: Regenerarea omenirii /

Marilena-Genuța Drăgoi. –Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-335-6

159.9

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2024, Marilena-Genuța Drăgoi. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Capitolul 1 În iubire se plutește	9
Capitolul 2 Operele copiate	18
Capitolul 3 Într-o lume de nebuni	24
Capitolul 4 Întâlnire romantică	33
Capitolul 5 Apelul misterios	42
Capitolul 6 Trageri de gloanțe	48
Capitolul 7 Turneul	55
Capitolul 8 Bairamul cu boierii.....	69
Capitolul 9 Investigația	77
Capitolul 10 Audierile.....	85
Capitolul 11 Secretul.....	101
Capitolul 12 Începutul și sfârșitul	109
Capitolul 13 Investigarea	115
Capitolul 14 Romantismul	121
Capitolul 15 Arhivele.....	129
Capitolul 16 Revolta	133
Capitolul 17 Actul de terorism.....	143
Capitolul 18 Ordinul	154
Capitolul 19 După doi ani.....	157
Capitolul 20 Realitatea este o iluzie.....	165

Capitolul 21 Gândirile de la purtători.....	175
Capitolul 22 Vorbele de la purtători	183
Capitolul 23 Mărturisirile	194
Capitolul 24 Cu faptele de la purtători	200
Capitolul 25 Locurile ocupate, locurile părăsite.....	212

Capitolul 1

În iubire se plutește

Părul ei roșcat îi este o inimă pe cap, ochii ei sticloși sunt pătrunzători și violeți, sprâncenele cărămizii îi sunt arcuite, genele le are lungi și îndoite, bărbia este rafinată, buzele trandafirii formează o inimă, obrajii sunt gingași, nasul este superb sculptat, gâtul e foarte delicat, urechile sunt splendid finisate, mâinile fine, picioarele lungi și atractive, coapsele formidabile sunt ca două semiluni ce modelează un soare, fesele sunt spectaculoase, bustul arată uimitor, spatele este uluitor, sufletul e surprinzător și în lume strălucește precum o stea.

De profesie este fotomodel și multe fete o copiază ca model, actriță, cântăreață, pictoriță, sculptoriță, scenaristă, compozitoare a versurilor pe care le interpretează, a liniilor melodice, regizoare, prezentatoare, producătoare de filme, vocea ei este precum în filmele de animații, profesoară de coregrafii, face și fotografiile. Trandafira Trandafir este recunoscută ca supervedetă atât prin realizările naționale, cât și prin cele internaționale.

Femeia își extinde imaginația în atelierul personal atribuit în două etape creațiilor culturale. Prima pictură: un tată care bea, o mamă care fumează și un copil care învață. A doua pictură evidențiază un copil care își întinde o mână la trecători, iar părinții îi smulg din cealaltă mână toți bănuții adunați. A treia pictură reprezintă sclavii legați în lanțuri și bătuți de către călăii nemiloși. În primul proiect de sculptură sunt înfățișate figurine: o mamă ce-și apără copilul de loviturile tatălui. În al doilea proiect de sculptură sunt realizate statuetele: un soț ce-și hrănește copilul, iar soția îl ceartă. În al treilea proiect de sculptură se descrie o familie fericită. În încăperea mai sunt și alte picturi cu alte sculpturi:

unele sunt terminate, altele neterminate. Acum, femeia lucrează la o pictură cu un el și o ea care reprezintă în ansamblu o luptă.

Pe ușa atelierului intră un bărbat înalt, cu părul negru, are gene și sprâncene negre, ochii negri ca și cum e pictat și gata înrămat.

Acesta o cuprinde de mijloc cu un braț până ce ajunge la abdomenul plat, cu celălalt braț îi oferă un imens buchet de trandafiri și flori în formă de inimioare. Aceasta pune pensula pe suport, se șterge de vopsea, apucă buchetul, inspiră adânc și expiră profund mirosul parfumat. Florile îndeamnă cuplul la sărut.

—Îți mulțumesc! Sunt formidabile, dragul meu, ca de fiecare dată! vorbește Trandafira Trandafir.

—Cu plăcere! Iar tu, draga mea, ești adorabilă ca întotdeauna! spune Octavian Octavidescu.

—Cum rămâne cu prietenii tăi? Nu urma să te întâlnești cu ei?

—Am să-i las fără mine la distracție.

—Și nu o să se supere pe tine?

—Ei, o să se supere. Doar n-o să ne strice minunata seară în doi?

—Ar fi ceva nefiresc.

—Vreau să ne cufundăm în această seară într-un romantism imbatabil.

—Îmi place ideea, vreau s-o transformăm în faptă. Și unde anume o să petrecem?

—Surpriză!

Cei doi se sărută iarăși.

—Mă duc să mă pregătesc. După aceea voi fi numai și numai a ta.

—Te aștept, fiindcă știu că nu voi regreta.

El vorbește, în timp ce ea iese din atelier.

—Irina... Irina... Irina! o strigă Trandafira.

Irina Irinel are părul șaten-deschis, cu ochii mari verzi-căprui cu mulți pistrii pe față.

—M-ați chemat, domnișoară? o întreabă femeia de serviciu.

—Da. Pune, te rog frumos, aceste flori minunate într-o glastră cu apă, răspunde Trandafira și îi dă florile.

—De îndată, domnișoară.

Irina primește buchetul.

—A! În această seară, eu și logodnicul meu nu o să cinăm acasă.

—Ce bine că m-ați informat, domnișoară!

Apa i se scurge pe trup și se prelinge pe degete. După baie, Trandafira se pregătește: își pune cercei lungi din aur îmbrăcați în diamante, părul îl face bucle-bucle, se machiază, își face manichiura și pedichiura, poartă o rochie lungă care prin crăpături îi pune în evidență perechea de sandale deosebită. La o emisiune TV este invitată o vedetă pe nume Camelia Camei. Femeia menționează că toate melodiile pe care le interpretează ea le compune. Cântă o piesă. Trandafira vorbește cu sine:

—Sunt simplu de furat piesele și liniile melodice. Însă sunt complicat de creat.

Octavian o așteaptă. Trandafira coboară pe scara rulantă.

—O, scumpa mea! Exprimi atâta eleganță, o admiră logodnicul.

—Wow! Dar și tu, scumpul meu, ești atât de elegant! îl admiră logodnica.

—Să mergem. Brațul ei se agață de brațul lui.

—Irina... Irina... o strigă Trandafira.

—Da, domnișoară, apare Irina.

—Ai pus florile într-o gلاstră cu apă?

—Da, domnișoară.

—Poți să pleci acasă.

—Vă mulțumesc, domnișoară!

—Cu plăcere, dragă.

—Mergem? o întreabă bărbatul nerăbdător.

—Mergem! îi răspunde femeia zâmbitoare.

Reședința în care cei doi logodnici își trăiesc frumoasa poveste de iubire e una impunătoare: cu ferestre precum ușile somptuoase și fiecare obiect din interior este cât un monument. Locuința, în afară de camerele obișnuite, mai cuprinde o sală de sport, o sală pentru dansuri, o sală de teatru, o sală de cinema și-un restaurant. Deopotrivă, exteriorul reședinței își arată bogățiile: fântâna din fața curții realizată într-o insulă și peninsula din spatele reședinței în care apa face valuri-valuri, dintre marginile ei sar flăcări-flăcări, cu toate că sunt construite de către specialiști pentru preferințele Trandafirei. Curtea găzduiește câteva terenuri de tenis, volei, baschet, handbal, fotbal, în spate este și-un patinoar. Îndrăgostiții au fiecare vârsta de 35 de ani. Femeia de serviciu se asigură că

logodnicii pleacă, se duce într-o cameră, oprește imediat toate camerele de supraveghere, apoi urcă scara rulantă, intră în dormitorul acestora, se duce la un sertar și strecoară la piept niște bani, semn că nu-i fură pentru prima oară.

—La cât bănet au ăștia, nu o să se simtă lipsa ăstora, vorbește Irina cu sine.

De la etaj coboară sprintenă la parter! În bucătărie îndeasă mâncăruri felurite în cele patru plase. Evident că pentru această pradă, iubita își sună iubitul:

—Alo! îi răspunde bărbatul de la celălalt capăt al telefonului.

—Alo! Ai ajuns? îl întreabă femeia.

—Îți place să fii așteptată. Mie nu-mi place să aștept.

—Am să vin de îndată!

—Haide odată!

Din bucătărie, Irina traversează în living și pe la jumătate ochește ceva și o zbughește înspre bar. Nu stă prea mult pe gânduri, ia cu grijă câteva băuturi. Nu se rezumă la acele lucruri, mai adaugă și câteva trabucuri. Iubitul o așteaptă pe motocicletă.

—Poftim! Ea îi dă prada.

—Hei! Banii unde sunt? întreabă el.

—De această dată nu i-am găsit. Cred că le-au schimbat locul. Minte ei se întunecă că l-a mințit.

—Afurisiții! Și astea sunt toate?

—Nu sunt destule? Vrei să observe că am furat?

—Eu la trabucuri și la băuturi m-am referit.

—Eee! Ce, eu am urmărit altceva?

—La câte ai furat n-o să remarce?

—Nu cred.

—Eu cred că da. Hai! Urcă-te, că m-ai enervat deja! Data viitoare dacă vei veni tot așa, vei face sport cu plasele de aici până acasă.

—Am furat prea multe. Trebuia să iau mai puține ca să-mi păstrez slujba.

Cuplul se pierde în noapte cu motocicleta.

Părul de un negru intens îi cade pe frunte, ochii lui de chihlimbar răspândește șarm, iar trupul îi e lucrat și mereu parfumat. La 40 de ani, este analist și jurnalist. Bărbatul se află în biroul personal, are niște poze cu victime pe care le privește: simte ferocitatea marcată pe fiecare trup firav, le aude cu groază în minte atrocitățile din glasuri înainte de crime. Genius Geafar trage dintr-un trabuc, femeia de serviciu ciocăne și-l întrerupe.

—Vă ascult! exclamă acesta.

Ștefania Ștefan are părul șaten-închis, e scundă, subțirică și are ochii mari ca și când e trează. Aceasta intră în încăpere și-l anunță:

—Cina-i pregătită, dle.

Genius strânge pozele și îi vorbește:

—Vin îndată, doamnă. Vă rog, așteptați-mă cu cina pe masă!

—Am aranjat-o pe masă, dle. Mănușile mele și-au făcut treaba. Pot să-mi iau tâlpășița?

—Da!

—Pe mâine, dle.

—Pe mâine, doamnă.

Ștefania pleacă. Peste câteva minute, Genius se așază la masă și citește bilețelul: „Mâncăți întâi din curcan, pe urmă desertul cu mere, pere, gutui și mango fierte în alcool”. De parcă ar ține cont de părerea Ștefaniei, nici măcar nu gustă din curcanul umplut cu legume.

Cu ajutorul luminilor, pe lacul Snagov se oglindesc umbrele celor doi îndrăgostiți. Localul e închiriat de către logodnic special pentru logodnică. O! Ce seară romantică! Îi așteaptă delicatose și o șampanie distinsă pentru delectări, deoarece cuplul este momentan ocupat cu dansul. Plutesc în iubire, natura le adie și îi îmbie cu parfumul îndrumător la acel moment intim.

—Mi-e dor de tine, iubita mea! îi șoptește Octavian la ureche și o sărută tandru pe un umăr dezgolit.

—În acest loc? N-ai decât să mă săruți, iubitul meu! îi șoptește la ureche Trandafira.

Soții Trandafir, adică părinții Trandafirei, sunt în vila lor și vorbesc cu spor:

—Te-am cicălit, bărbate, ca să nu-ți umfli seara din nou stomacul de dulciuri, din cauză că nu sunt bune în exces? Te-am cicălit.

—Lasă-mă, femeie, în pace că nu am de gând să devin fotomodel la vârsta mea.

—La sănătatea ta mă refer, în caz că nu pricepi care este intenția mea. Să cauți un program cu un film cât o să stau la baie, că m-am săturat de programe în care anormalitatea este dusă la rangul normalității. Nevastă-sa dispore.

—Cât stă la baie cicălitoarea, am să mă duc degrabă la bucătărie ca să înfulec o prăjitură. Bărbatul schimbă programul și vorbește cu sine.

Se îndreaptă spre bucătărie, dar de cine dă soțul cu capul în frigider și murdărită toată la gură de dulciuri cu vanilie? Da! De soția sa, pe care o suportă de atâția ani încât nu le ține minte bine șirul, cu excepția câtorva nopți lipsă ale bărbatului, risipindu-se în valurile spumoase ale vieții. Fiecare persoană le cunoaște pe-ale sale.

—Iii! Doamna Trandafir rămâne surprinsă ca hoața la mâncare.

—Aha! De necrezut cine dă lecții! Conviețuim de-o veșnicie în această casă și aici precis nu este baia, ci bucătăria, vorbește dl Trandafir.

—Păi... Păi... Îmi era poftă de o... Eee! Acum cu o prăjitură mâncată nu e o crimă, spune cu întreruperi doamna Trandafir.

—Doar o seară?! o întreabă mirat dl Trandafir.

—Mă rog ! Eu nu am de gând să devin fotomodel la anii mei.

—Ăhă! Tu să nu mai oferi indicații nimănui în cazul în care nu o să poți să le justifici. Chiar de le vei putea transmite, la unele persoane se vor potrivi și la altele, nu.

Bărbatul ia platoul cu deserturi.

—Am să aduc de îndată tacâmuri.

Nevastă-sa strigă în urma lui. Rămase să umple două cești cu ciocolată caldă cu vanilie, promise pentru sine, dar soțul îi dejucă planurile...

Operele copiate

La o galerie foarte importantă se află persoane cu opere de artă pictate, unele mai frumoase decât altele. În acel loc, printre talente se află și Trandafira, care este însoțită de Octavian. Deodată, pictorița își ațintește privirea la o femeie cam de vreo 34 de ani. Este o persoană cu mărimi potrivite, cu părul negru, cu ochii negri și poartă adesea haine gri. Remarcă trei picturi asemănătoare cu ale ei.

—Camelia Camei! este mirată femeia, ducându-se la respectiva precum o tornadă.

—Draga mea, unde te duci? rămâne bărbatul cu întrebarea în gură.

Ea constată că toate operele de artă sunt copii din colecțiile ei precedente.

—Aha! Așa deci, reproducerile sunt în continuare sursele tale de venituri!

—Mintea trebuie mereu exersată, îi vorbește Camelia Camei plină de sine.

—Astea sunt copiate din operele mele anterioare.

Trandafira țipă, în timp ce arată spre picturi, apoi își lasă supărată mâna pe lângă corp. Grupurile de oameni se uită spre ea.

—Te rog, încetează să-mi dezapreciezi operele de artă! Le-am pictat cu multă trudă.

—Asemenea opere cu multă trudă? Cam puțin efort ai depus, nu crezi?

Logodnicul apare lângă logodnica lui.

—Trandafira, ce se întâmplă? o întreabă Octavian.

—Privește și te uimește!

Trandafira este consternată, arată spre picturi încă o dată, iar mâna și-o lasă pe lângă corp.

El recunoaște conținuturile picturilor și vorbește cu ea:

—Draga mea, dreptatea se obține în instanță, nu se dispută prin alte locuri. Știu că dreptatea este de partea ta, dar fii stăpână pe situație. Cât despre aceste picturi, sunt oricum idei cunoscute.

—Ai dreptate, dragul meu! Amândouă o să ne vedem la judecată, o amenință Trandafira cu degetul pe rivala ei.

—Neinteresant! Camelia o sfidează, cu toate că o copiază în genuri variate de arte.

—Am să lupt împotriva ta pentru ideile, desenele, sculpturile mele, piesele mele de teatru și piesele melodice plagiate de tine. Trandafira își mișcă degetul arătător de la respectiva la ea și de la ea la respectiva.

—Și oare ce crezi c-o să-mi facă mie justiția? În fine, n-o să-mi facă nimeni nimic. Ce, am omorât pe cineva? e nepăsătoare individă.

—Nu fi chiar atât de sigură pe tine, îi aruncă Octavian Cameliei cu vorbele în față.

Perechea se retrage. Grupurile se sparg în timp ce lumea bună apare pentru a admira operele expuse. Picturile Trandafirei sunt cele mai apreciate:

—Te felicit! Sunt niște picturi excelente, dragă! o laudă o soție venită cu soțul său.

—Vă mulțumesc, doamnă! îi mulțumește Trandafira.

—Cu plăcere! Eu sunt încă nelămurită pe care tablou dintre cele două să-l aleg pentru living. A! Gata! M-am hotărât, le vreau pe amândouă. Doamna devine mulțumită în acest fel.

—Ce chestie?! Tu comanzi, iar eu plătesc. Am venit să-ți alegi o pictură și aflu că dau banii pentru două picturi. Domnul este nemulțumit în acest sens.

—Of! Nu ai decât să suporti cheltuielile. Doar și tu ai preferințele tale.

—Nu le vindeți la ofertă? Adică două la preț de unul, dar să fie la jumătate de preț?

—Nu, răspunde Trandafira râzând.

—Nu, răspunde și Octavian.

Cu toții se amuză copios. În dreptul Cameliei Camei se oprește un alt cuplu.

—Parcă mi se par destul de cunoscute aceste picturi! se miră soția.

—Parcă le-am văzut pe undeva? se întreabă soțul.

—A! Acest tablou seamănă cu cel din livingul băiatului și al noarei noastre, nu are niciun dubiu ea.

—A! Uite! Și acel tablou seamănă cu cel din livingul ginereului și al fetei noastre, este convins el.

—Noi o să ne uităm întâi și pe urmă o să ne decidem, spune ea către pictoriță.

—Mergeți, mergeți! Persoanele care se plimbă tot de aici cumpără. Camelia afișează un zâmbet forțat.

Cei doi soți se îndepărtează.

—Sunt niște corcitură că de-abia i-am recunoscut, zice soția.

—E foarte dificil de realizat ceva original și această măiestrie nu este la îndemâna orișicui, spune soțul.

În centrul Bucureștiului are loc un incident presărat cu lupte, cu împușcături și cu înjurături între zece clanuri, pentru teritoriu. Sunt puse în joc anumite beneficii: bani din camătă, taxe de protecție pentru persoane, pentru localuri de luxuri, pentru locuri de parcare etc.

—Filmează, Flavius, cadrele cele mai însângerate! îl îndeamnă Genius pe colegul său Flavius Flavian.

—Eu cred că o să mă car, tremură cameramanul din toate încheieturile.

—Hai că totuși nu e război!

Jurnalistul are telefonul la ureche.

—Ai sunat vreun om al legii? Vreau să știu când vor veni.

—Sunt în drum! Termină cu tremuratul, pentru că ai să spargi camera. Alo! La telefon vă vorbește... Da, da, așteptăm...

—Să fugim! strigă Flavius. Genius se uită la el.

—Alo! Dle polițist, se bat și se împușcă membri ai clanurilor.

—Noi ce să le facem? îl întreabă polițistul pe jurnalist.

—Păi cum ce, domnule?! Să-i prindeți. Țștia se bat și se împușcă.

—Pentru asta ne deranjați pe noi? Păi, ăștia comit delictе între ei și ziua, și noaptea.

—Dle polițist, nu m-am prezentat. Sunt Genius Geafar. Analistul și jurnalistul Genius Geafar.

—Dle Genius Geafar?! Polițistul își coboară picioarele de pe birou, se ridică, aproape că dărâmă mâncărurile delicioase și sucurile savuroase.

—Chiar eu în persoană la telefon. C-o fi degeaba, că n-o fi degeaba...

—Justiția română e mereu pregătită la datorie. Vom veni cât mai repede.

—Să vă dau adresa? Sau eventual îi lăsăm să se omoare între ei și va scăpa cine va putea?

—Nu, nu. Vă rog, dați-mi adresa! Da, da. Am înțeles!

—Atunci vă vom aștepta, deoarece justiție vor avea și oamenii de rând.

Flavius închide obiectivul, pe care îl abandonează și se ascunde în automobilul firmei unde lucrează. Colegul său se ascunde după un zid. Organele de poliție sosesc rapid. Șeful care coordonează arestările infractorilor se îndreaptă către Genius:

—Bravo, dle Genius! Sunteți un adevărat cetățean demn de urmat. Ambii își strâng mâinile.

—E o luptă dificilă într-o lume periculoasă de a face din imposibil posibil, din nedreptate dreptate, îl blagoslovește Genius pe polițist cu aceste cuvinte.

Oamenii legii sunt în alertă și extrem de revoltați:

—Neisprăviților!

—Nesocotiților!

—Neaveniților!

—Nenorociților!

—Acum când sunteți filmați, vă răzbunați?

—Ați ajuns într-un moment nepotrivit!

Clanurile rivale se îmbrâncesc și își trântesc amenințări. Jurnalistul bate în geamul automobilului. Cameramanul îi deschide.

—Flavius, poți să cobori. Uite, sunt arestați!

—Încă nu, Genius. Sunt la muncă.

—Ai filmat ceva ca să trecem pe la muncă?

Colegul său îl fixează cu ochi nevinovați și vorbește neaccentuat:

—Așa și așa.

Într-o lume de nebuni

Oamenii legii fac arestări în zone din România. Este oprit un camion:

—Poliția! La pământ și cu mâinile la spate, zice un polițist.

—Poliția! La pământ și cu mâinile la spate, spune alt polițist.

Niște copii răpiți strigă:

—Ajutați-ne! Ajutați-ne!

Oamenii legii le pun cătușe celor patru traficanți și descuie ușile camionului în care sunt băieți împreună cu fete.

—Liniștiți-vă! Stați calmi! spune alt polițist.

Copiii își șterg lacrimile de la ochi. Alți oameni ai legii opresc alt camion cu alți traficanți:

—Poliția! Jos și mâinile la ceafă.

Persoanele răpite strigă:

—Salvați-ne! Salvați-ne!

Toți cei patru bărbați sunt încătușați. Polițiștii descuie ușile camionului în care sunt bărbați și femei. Pe fețele pline de lacrimi li se citește teama.

—Nu vă faceți griji! Sunteți salvați! spune alt polițist.

Alți polițiști îi arestează pe traficanții de substanțe interzise, pe traficanții de arme ilegale. Alte trupe descind într-o reședință din București:

—Deschideți! se aude vocea unui polițist. Ușa dublă e spartă.

—Poliția! La pământ! se aude vocea altui polițist.

Familia e asaltată. Oamenii ținuți în lanțuri, loviți, însetați și înfometateți sunt eliberați! Nu mai sunt sclavii nimănu.

—Sunteți liberi!

—Liberi, în sfârșit, după atâta timp! Mulțumim! Dumnezeu să vă ajute! vorbește cu polițistul un om scăpat din sclavie.

—Cu plăcere! Meseria noastră e în serviciul dumneavoastră! vorbește polițistul cu bietul om.

Într-o altă reședință se năpustesc alte echipaje:

—Deschideți! spune vocea unui polițist.

Ușa dublă este spartă.

—Poliția! La pământ!

Persoanele în vârstă sunt sechestrate de indivizi pentru averi. Polițiștii îi arestează pe făptași.

În centrul Bucureștiului, un soț sosește acasă, le găsește pe cele două bone împușcate, iar pe soția sa o surprinde plângând, suspinând și tremurând.

—Dumnezeule! Este terifiant, ne-au răpit îngerașii!

Îi arată o filmare. Acesta o vizionează șocat.

—Noi v-am răpit odraslele. Fiți foarte atenți la ce o să vă cerem! În cazul în care nu veți asculta ordinul, vă jurăm că le vom curma viețile, zice unul dintre cei șapte mascați, cu copiii lângă ei.

—Tatăăă... Mamăăă... strigă băiatul.

Bărbatul o strânge în brațe pe femeie, o mângâie încet și-i șoptește:

—Îți promit că îi vom recupera!

Copiii sunt legați de scaune. Sora de 12 ani se dezleagă de sforile de la mâini și de la picioare, de cârpa de la gură și-l ajută pe fratele ei de 14 ani. Copiii aud pași. Ei văd bâta de baseball pe ciment, se înțeleg din priviri, de când sunt sechestrați și amenințați cu bâta. El apucă obiectul, ea îi aduce un scaun și se ascund după ușă. Băiatul se urcă, fata tremură. Un ins pătrunde în acea încăpere, primește două lovituri în cap și leșină. Fratele coboară, ambii se strecoară cu frică și fug prin pădure. Înăuntru apare un alt mascat și-l observă pe cel leșinat și că lipsesc copiii.

—Dracii de copii ne-au scăpat! Individul îi alertează pe ceilalți mascați, care joacă cărți pe bani între ei, iar pe masă au trabucurile și băuturile.

—Haideți să-i căutăm! spune un altul.

Indivizii iau automobilele în căutarea lor, și alergând printre pomii de la marginea pădurii îi găsesc. Opresc automobilele, apoi îi încercuiesc pe copii. Degeaba se pune fratele zid în fața surorii sale cu bâta în mână, fiindcă nu are nicio șansă, așa că sunt din nou captivi.

—Ha, ha, ha! V-am prins, zice un individ.

—Ha, ha, ha! râd ceilalți.

—Lăsați-ne în pace! Tatăl nostru este procuror, strigă băiatul.

—Dați-ne pace! Mama noastră este judecătoare, strigă fata.

După o lună, judecătoria îi declară nevinovați pe cei vinovați:

—Înalta Curte de Casație și Justiție îi declară nevinovați pe inculpatul Ion Ionescu, pe inculpatul Iorgovan Iorgovescu, pe inculpatul Istran Istrate, ș.a.

Acuzații râd cu trufie imensă. Judecătoria împreună cu procurorul se retrag într-o altă încăpere la final de sentință. Polițiștii se îmbulzesc peste soții Enescu și îi trag la socoteală:

—Dar ce sunt cu aceste sentințe cu eliberări? Eu cu oamenii mei i-am arestat pe indivizi atunci când îi traficați pe acei copii, pe acei oameni, care aveau în posesie substanțe interzise, care posedau arme ilegale, pe familia ce deținea persoanele în sclavie, pe cei care au sechestrat persoanele în vârstă și au vrut să-i deposedeze de averile lor.

Judecătoria își șterge lacrimile, se ridică, stă dreaptă și le vorbește:

—Eu împreună cu soțul meu conștientizăm că nu este corect ceea ce facem, dar nici nu greșim. Noi ne facem datoria de părinți.

Procurorul stă drept, îi privește în ochii și le vorbește:

—Copiii noștri au fost răpiți. Vor să le ia viața. Am fost obligați de am recurs la aceste operațiuni. Ne vom primi copiii și ne vom da demisiile.

Soții Enescu se simt decăzuți. Îi înțeleg pe cei șase polițiști, deoarece și ei la rândul lor sunt părinți.

—Indivizii nu au vorbit deloc despre cine îi conduce, spune un polițist.

—Bănuiau că vor fi cu toții morți, e de părere un altul.

Judiciarii primesc mesaje la fel: „Plozii voștri sunt în parcul din apropiere.”

—Ne scuzați! Avem probleme de rezolvat! Să mergem! se scuză procurorul.

—Ne scuzați! se scuză și judecătoarea.

Polițiștii le transmit pe rând:

—Duceți-vă!

Părinții îi îmbrățișează pe copii, îi mângâie, îi sărută și dispar din parc.

Genius și Flavius merg pas la pas într-un spital de boli mintale.

—Uite ce ne lipsea, să vizităm un spital de nebuni! zice Flavius în timp ce-și rotește capul.

—Asta ne trebuia în timpul muncii, afirmă Genius.

—Am înțeles, ajungem degeaba la pensie dacă nu facem și asta, spune colegul său.

Oamenii din clădire produc o întreagă tevatură, au chipurile schimonosite de la atâta nebunie. Cei doi colegi împreună cu doi supraveghetori ajung la o ușă ce se deschide automat și pătrund cu toții într-o cameră. Acolo, un bărbat este într-un colț, pe jos, scrie cu degetul invizibil pe ambii pereți litere și numere. Pacientul se uită puțin la ei, apoi își mută capul la treaba sa.

—Vă rog, lăsați-ne cu el! Ne descurcăm, le spune Genius celor doi supraveghetori.

—Sunteți siguri? întrebă unul dintre ei.

—Da. Am fost printre nebunii mai nebuni decât nebunii dintre cei nebuni, răspunde Genius.

—Cum doriți! spune celălalt supraveghetor.

Flavius se plimbă cu ochii pe la fiecare și le vorbește:

—La el se referă. Eu vreau să plec.

—Flavius, nu are rost să pleci, pentru că ai să revii, îl avertizează Genius.

Bărbatul se duce pe hol, îl urmează angajații spitalului, remarcă cum pacienții se smucesc din brațele supraveghetorilor, fug de colo-colo și se izbesc de pereți. Cei doi îi ajută pe colegi, într-un final sunt prinși și introduși cu forța în camere. Aceștia sunt nou-veniți. În capăt, alți pacienți se luptă cu alți supraveghetori. Flavius nu părăsește momentan spitalul cu acei oameni pe coridor.

—Mă scuzați! Eu vreau să reintru! strigă la cei doi supraveghetori, după ce îi ajută pe colegii lor.

—Poftiți! spune primul supraveghetor.

Cameramanul reapare în încăpere, ușa se închide și îi spune tovarășului său cu un nod în gât:

—Sper să nu ne încurcăm de un om cu o stare mintală...

—Eu te-am avertizat, dar nu mă repet.

—Ce scrie? Aștia au fost băgați cum au fost băgați aici, când îi vor scoate, îi vor scoate și mai... (face un semn cu mâna la cap). Dacă nu au nicio muncă de îndeplinit...

Jurnalistul se duce spre internat, însă colegul său nici măcar nu se clintește.